

De brief

Japan, 1614
Lieve Jess,

Ik hoop dat deze brief je ooit bereikt. Je denkt zeker dat ik al jaren geleden verdronken ben. Maar je zult vast blij zijn te horen dat ik gezond en wel ben.

In augustus 1611 bereikten vader en ik Japan, maar helaas moet ik je vertellen dat hij tijdens een aanval op ons schip, de Alexandria, is gestorven. Ik was de enige overlevende.

De afgelopen drie jaar heb ik doorgebracht onder de bescherming van een Japanse krijgsheer, Masamoto Takeshi, op zijn samoerai-school in Kyoto. Hij is erg goed voor me geweest, maar het leven was niet makkelijk.

Een huurmoordenaar, een ninja die Drakenoog heet, werd ingehuurd om de rutter van onze vader te stelen (je weet vast nog wel hoe belangrijk dit logboek vol zeekaarten voor een stuurman als onze vader was). Dat is de ninja uiteindelijk gelukt, maar met hulp van mijn samoeraivrienden heb ik het boek ook weer terug weten te krijgen.

Het was trouwens deze ninja die vader heeft vermoord. Het is maar een schrale troost dat ook hij dood is. Oog om oog. Maar de dood van die ninja brengt onze vader niet terug – ik mis hem nog elke dag en zeker nu zou ik zijn hulp en bescherming goed kunnen gebruiken.

Want er is een burgeroorlog uitgebroken in Japan en buitenlanders zoals ik zijn niet langer welkom. Ik ben gevlucht en ben nu op weg door het zuiden van dit vreemde, exotische land naar de haven van Nagasaki. Ik hoop dat ik daar een schip vind dat me weer naar Engeland kan brengen.

De Tokaidoweg waarover ik reis is vol gevaren en mijn vijanden zitten me op de hielen. Maar wees niet bang, ik red me vast wel. Masamoto heeft me een goede training als samoerai gegeven en ik zal vechten als een leeuw om naar je terug te keren.

Op een dag zal ik je al mijn avonturen in levenden lijve vertellen...

Tot dan, lief zusje. Moge God je beschermen,

je broer, Jack

PS Toen ik aan het eind van het voorjaar deze brief geschreven had, ben ik gekidnapt door ninja's. Maar ik heb ontdekt dat ze niet de vijand waren, zoals ik dacht. Ze hebben me juist gered en me geleerd over de Vijf Ringen: de vijf belangrijke elementen van het universum – Aarde, Water, Vuur, Wind en Hemel. Ik ken nu ninjutsutechnieken die alles wat ik als samoerai heb geleerd overtreffen. Maar door hoe vader om het leven is gekomen, heb ik nog steeds moeite om me helemaal te verzoenen met de Weg van de Ninja...

De amulet

Japan, herfst 1614

En verschrikkelijk moment lang herinnerde Jack zich niets. Hij had geen idee waar hij was, wat er met hem was gebeurd, wat hij aan het doen was. Hij wist niet eens wíe hij was. Als een drenkeling klampte hij zich wanhopig vast aan het weinige dat hij nog wel wist.

Ik heet Jack Fletcher... ik kom uit Londen, Engeland... ik ben vijftien... ik heb een zusje, Jess... ik ben een mastaapje aan boord van een handelschip, de Alexandria... Nee! Ik ben een samoerai. Ik ben opgeleid aan een krijgsschool in Kyoto... de Niten Ichi Ryu... maar ik ben óók een ninja... Dat kan niet kloppen – de ninja Drakenoog heeft mijn vader vermoord!

Jacks hoofd bonkte en hij voelde dat hij weer buiten westen raakte. Hij probeerde zich ertegen te verzetten, maar hij was te zwak. Zijn verwarde geest ontglipte hem en werd weer de vergetelheid in gezogen.

Drup... drup... drup... Het geluid van water bracht hem weer bij kennis. Door de dichte mist van zijn benevelde geest heen werd Jack zich bewust van de regen. Stromende regen, die kletterend neerkwam op de natte grond en alle andere geluiden overstemde. Hij dwong zichzelf zijn ogen te openen en zag dat hij op een ruw bed van stro lag. Het water sijpelde door het rieten dak en kwam neer op zijn gezicht.

Het gedruppel was gekmakend, maar Jacks lichaam deed zo'n

pijn dat het hem grote moeite kostte om te gaan verliggen. Kreunend van pijn draaide hij zijn hoofd opzij – en kwam oog in oog met een koe. Het dier stond te herkauwen en staaarde hem humeurig aan alsof ze het maar niets vond dat ze haar verblijf met hem moest delen. Voor zover Jack kon zien waren de koe en hij de enigen in de kleine stal.

Met veel pijn kwam hij op een elleboog omhoog. De stal zwom voor zijn ogen en Jack werd overspoeld door een golf van misselijkheid. De groene gal welde naar boven en hij braakte op het stro op de vloer. Het onwaardige vertoon leek de koe nog humeuriger te maken en ze draaide zich van hem weg.

Naast het geïmproviseerde strobed had iemand een kan met water voor hem achtergelaten. Jack ging overeind zitten en spoelde zijn mond, waarna hij dankbaar een grote slok nam. Slikken kostte hem moeite. Zijn keel was rauw door het scherpe maagzuur dat omhoog was gekomen. Hij nam nog een slok, deze keer wat behoedzamer, en de pijn werd iets minder.

Jack besepte dat hij er vreselijk aan toe was. Zijn onderlip was gescheurd en zijn linkeroog gezwollen. Zijn armen en benen zaten onder de blauwe plekken. Zijn ribben voelden beurs, maar ze bleken gelukkig niet gebroken.

Wat is er met me gebeurd?

Hij had een smerige, gerafelde kimono aan die zeker niet van hem was. Het laatste wat hij zich kon herinneren was dat hij het blauwe gewaad had gedragen van een *komuso*, een Monnik van Leegte, als onderdeel van zijn ninjavermomming om ongehinderd door Japan te kunnen reizen. Hij was op weg geweest naar de haven van Nagasaki in het zuiden, in de hoop daar aan boord te kunnen gaan van een schip naar Engeland – terug naar zijn zusje Jess.

Plotseling werd hij overmand door paniek. *Waar zijn al mijn spullen?*

Jacks ogen schoten alle kanten uit, op zoek naar zijn zwaard en zijn rugzak. Maar afgezien van de koe, een baal stro en wat roestig landbouwgereedschap was de stal leeg.

Rustig maar, zei hij tegen zichzelf. Iemand is zo aardig geweest

om water voor me neer te zetten. Die iemand heeft ook vast mijn spullen.

Met een trillende hand nam Jack nog een slok uit de kan. Hij hoopte dat door het water de mist in zijn hoofd zou optrekken, maar hoezeer hij zijn hersenen ook pijnigde, hij kon zich niets meer herinneren van de afgelopen dagen. Hij wist nog dat hij het ninjadorp in de bergen had verlaten en hij was er zeker van dat hij ongehinderd de grens van de Igaprovincie had bereikt. Maar daarna was het één zwart gat.

Door de open deur zag Jack dat het minder hard was gaan regenen. Hij vermoedde dat het ochtend was, ook al was de onweerslucht zo donker dat het makkelijk avond had kunnen zijn. Hij kon kiezen: wachten tot degene die hem water had gegeven kwam opdagen, of actie ondernemen en zelf op zoek gaan naar zijn spullen.

Terwijl Jack zo op zijn strobed zat en moed verzamelde om op te staan, drong het tot hem door dat hij iets in zijn linkerhand geklemd hield. Toen hij zijn vuist opende zag hij een groenzijden zakje, waar met gouddraad een embleem op was geborduurd van een krans en drie kanjijkarakters: 東大寺. De inhoud van het zakje voelde aan als een rechthoekig stukje hout. Jack wist meteen wat het was, maar kon zo snel niet op de naam komen...

Een omamori. Dat was het! Een boeddhistische amulet.

Sensei Yamada, zijn zenleraar op de Niten Ichi Ryu, had Jack er een gegeven om hem te beschermen op zijn reis.

Maar dit was niet zijn omamori. Zijn amulet had een roodzijden zakje.

Van wie was hij dan?

Gearresteerd

Wankelend liep Jack de stal uit, maar van uitputting begaven zijn benen het en hij viel in de modder neer. Hij liet het koele regenwater over zijn gezicht stromen tot hij voldoende op krachten was gekomen om het opnieuw te proberen.

Achter de stal lag een eenvoudige gelijkvloerse woning van hout met een rieten dak en bamboewanden. Aan zijn kant zag Jack één enkele deur en die werd zijn volgende doel. Hij hees zichzelf overeind en struikelend strompelde hij ernaartoe. Met een laatste krachtinspanning bereikte hij de andere kant van het binnenplaatsje en opgelucht klampte hij zich vast aan het kozijn van de *sboji*-deur.

Waarom ben ik zo zwak? vroeg Jack zich af terwijl hij op adem kwam.

Hij schoof de deur open en stapte een kleine keuken in. Op een vuur pruttelde een pan met vissoep en noedels. In de andere wand bevond zich nog een deur, waar aan weerszijden een witkatoenen gordijn voor hing. Toen Jack erdoorheen gluurde zag hij dat het een theehuis was dat langs de weg lag. Pal voor hem bevond zich een toonbank met groene thee en rijstwijn en op de verhoogde vloer lagen rieten matten. Er stonden een paar lage houten tafeltjes, maar dat waren de enige meubels in het eenvoudige theehuis. Het was van de weg afgeschermd met slechts een groot gordijn, waardoor de elementen vrij spel hadden en de doorweekte stof rimpelde in de wind.

In de andere hoek zag Jack een kalende oude man met een schort, die waarschijnlijk de eigenaar was. Hij was klein en had spillebenen, en stond driftig in te praten op een klant die er niet best aan toe was. De klant droeg een zwarte kimono die slechts versierd was met het *mon*-embleem van een witte camelia. Hij had een ruige baard, achterovergekamd donker haar en bloeddoorlopen ogen. Naast hem op de vloer lagen een breedgerande strohoed en twee gehavende zwaarden – een *katana* en een kortere *wakizashi*. Het waren niet Jacks wapens, maar hij wist dat die combinatie van zwaarden, een *daisbo*, betekende dat de klant een samoerai was.

‘U moet betalen en weg!’ zei de eigenaar op krachtige toon. Maar te oordelen naar het handenwringen was hij bang voor de krijger. En niet zonder reden – samoerai waren de heersende klasse in Japan, en als eenvoudige theehuiseigenaar liep de oude man het risico dat zijn hoofd werd afgehakt als hij hun niet de gepaste eerbied betoonde.

De samoerai negeerde hem en nam geïrriteerd nog een slok van zijn kom.

‘Ik roep de *doshin*,’ dreigde de eigenaar.

De samoerai mompelde iets onverstaanbaars en legde met een dreun een muntstuk op tafel.

‘Dat is... dat is niet genoeg,’ zei de eigenaar. Zijn stem trilde toen zijn moed het bijna begaf. ‘U hebt sinds gisteravond drie kruiken sake gehad!’

Grommend zocht de samoerai in de mouwen van zijn kimono naar meer geld. Hij haalde nog twee muntstukken tevoorschijn, maar ze vielen uit zijn hand en het geld rolde over de vloer. De eigenaar kreeg ze te pakken en wendde zich weer tot de samoerai. ‘En nu moet u weg.’

De samoerai keek hem dreigend aan. ‘Ik heb er... foor betaald,’ zei hij lallend, terwijl hij de kruik met sake tegen zijn borst drukte. ‘En ik drink hem helemaal... lleeg.’

De eigenaar leek er niet blij mee, maar de onheilspellende blik in de ogen van de samoerai weerhield hem ervan om nog aan te dringen. Hij maakte een buiginkje en ging er snel vandoor om de enige

andere klant in zijn zaak te helpen, een man van middelbare leeftijd met een snor.

Jack vroeg zich net af hoe hij de aandacht van de eigenaar kon trekken, toen hij iemand verschrikt naar adem hoorde happen. Naast de toonbank was een meisje van een jaar of veertien verschenen dat hem gealarmeerd met grote ogen aanstaarde. Ze had een smal gezicht en haar donkere haar was opgestoken. De theekopjes op het dienblad dat ze vasthield rinkelden in haar trillende handen. Jack herinnerde zich hoe vreselijk hij eruit moest zien en probeerde haar gerust te stellen met een glimlach. Maar zelfs dat deed pijn aan zijn gezicht.

Het meisje was alweer van de schrik bekomen en zette het dienblad neer. Ze wenkte Jack en gebaarde dat hij aan het dichtstbijzijnde tafeltje moest gaan zitten. Jack, die bang was dat de samoerai zijn aanwezigheid zou opmerken, voelde er weinig voor. Maar het meisje drong aan en ze begeleidde hem naar zijn stoel, waarna ze de keuken in verdween.

Jack had zich geen zorgen hoeven maken over de samoerai. De man was zo dronken dat hij niet eens opkeek. De andere klant wierp Jack wel een verbaasde blik toe, niet zozeer vanwege Jacks gehavende toestand als wel vanwege zijn vreemde blonde haar en blauwe ogen. Maar discreet als een echte Japanner knikte hij slechts kort en vervolgde zijn gesprek met de eigenaar.

Het meisje kwam terug met een kom dampende noedelsoep. Ondanks zijn eerdere misselijkheid was Jack uitgehongerd en hij had het eten nodig om weer op krachten te komen.

'*Arigato gozaimasu,*' zei hij terwijl hij het meisje met een buiging bedankte.

Haar mond viel open van verbazing. 'Spreek jij Japans?'

Jack knikte. Dat had hij te danken aan zijn grote vriendin, Akiko. Toen hij was gestrand in Japan had hij de taal eerst geleerd van een Portugese priester, vader Lucius. Maar de man was niet lang na Jacks komst overleden en Akiko had de lessen overgenomen. Jack had vele uren met haar doorgebracht onder de *sakura*-boom in de tuin van haar moeder in Toba om te leren over Japan en de Japan-

ners. En ook al was hij zijn geheugen van de laatste paar dagen kwijt, sommige dingen zou hij nooit vergeten – Akiko's vriendelijkheid was er een van.

Jack keek naar de kom die voor hem stond en zei: 'Sorry, ik heb geen geld.'

'Dat geeft niet,' zei het meisje terwijl ze een houten lepel op tafel legde.

'Dank je wel.' Jack snoof watertandend de geur van de soep op.

Het meisje draaide zich om en wilde weglopen, maar Jack hield haar tegen.

'Was jij dat...' vroeg hij, terwijl er steeds meer vragen door zijn hoofd tolden. 'Heb jij die kan met water voor me neergezet?'

Het meisje glimlachte verlegen en knikte.

'Dat was heel aardig van je. Kun je me ook vertellen waar ik ben?'

'Kamo,' antwoordde ze, en toen ze de verwarde uitdrukking op zijn gezicht zag vervolgde ze: 'Dat is een dorp langs de Kizurivier. Niet ver bij de stad Kizu vandaan.'

'Ben ik nog in het Igagebergte?'

'Nee, dat ligt zo'n twee dagen lopen naar het oosten. Dit is de Yamashiroprovincie.'

Jack wist nu tenminste dat hij was gevorderd op zijn reis naar huis. 'Heb jij me zo gevonden?' vroeg hij terwijl hij op zijn verwondingen wees.

'Nee, mijn vader,' antwoordde het meisje terwijl ze een blik wierp op de eigenaar van het theehuis, die nu vanachter zijn toonbank naar Jack stond te kijken. De klant met de snor was verdwenen. 'Gisterochtend. Je lag voor dood langs de rivier.'

Ze keek bezorgd naar Jacks dikke oog en gescheurde lip.

'Het is niet ernstig,' zei Jack terwijl hij om haar gerust te stellen een dapper gezicht trok. 'Weet je of je vader mijn bezittingen heeft?'

Het meisje schudde verontschuldigend haar hoofd. 'Hij heeft alleen maar jou gevonden.'

'Junko!' riep haar vader streng. 'De soep kookt over.'

Ze maakte een buiginkje naar Jack. 'Je boft dat je nog in leven

bent,' zei ze glimlachend, waarna ze haastig de keuken in verdween.

In leven, ja... maar hoelang nog? dacht Jack.

Hij had niets. Geen geld om eten te kopen. Geen eigen kleren. Geen vermomming om zijn achtervolgers om de tuin te leiden. Geen vrienden om hem te helpen. Geen zwaarden om zichzelf mee te verdedigen. En langer dan een paar dagen kon hij niet op de gastvrijheid van het meisje en haar vader rekenen. Daarna zou hij er alleen voor staan.

Jack nam een hap soep en zijn gezicht vertrok van de pijn aan zijn kapotte lip. Maar de voedzame warmte deed hem goed en tegen de tijd dat hij zijn soep ophad, voelde hij zich al ietsje beter, en een heel stuk sterker.

Als ik nog wat rust neem, dacht hij, herinner ik me misschien wel weer wat er gebeurd is.

Zijn grootste zorg was dat hij het dierbaarste bezit van zijn vader kwijt was, de rutter. Zo'n logboek was onontbeerlijk om veilig over de wereldzeeën te navigeren en was dus van grote waarde. Dat van hem was een van de weinige betrouwbare rutters ter wereld, en het belang ervan was veel groter dan zijn waarde als navigatie-instrument. Het land dat een dergelijk logboek bezat was feitelijk heer en meester over de zeeën doordat het de handelsroutes tussen de naties beheerste. Zijn vader, de stuurman van de Alexandria, had hem op het hart gedrukt dat de rutter nóóit in verkeerde handen mocht vallen en Jack had de afgelopen drie jaar het logboek met zijn leven beschermd. Het was één keer gestolen en de prijs om het terug te krijgen was hoog geweest. Zijn goede vriend Yamato had zijn leven gegeven om het terug te halen van de boosaardige ninja Drakenoog. Wat er nu ook met Jack was gebeurd, het logboek bevond zich hoe dan ook in verkeerde handen. De vraag was: in wíéns handen?

Het enige wat licht kon werpen op zijn benarde situatie was de amulet. Hij bestudeerde het groene zijden zakje. Het embleem van de krans zei hem niets en zijn geest was nog zo beneveld dat hij ondanks de kanjilessen van Akiko geen van de symbolen herkende.

Junko bracht hem een tweede kom soep, die hij met evenveel smaak achteroversloeg. Terwijl hij het laatste beetje soep opsleurpte

besloot Jack haar te vragen naar de omamori. Hoogstwaarschijnlijk was hij van Junko of haar vader, en hadden ze hem de amulet gegeven zodat hij sneller zou genezen. Zo niet, dan wist zij misschien van wie hij wel was en zou Jack zo op het spoor kunnen komen van zijn spullen en de rutter.

Net toen hij Junko wilde roepen, werd het gordijn dat het theehuis van de weg afschermd opzij getrokken. Er kwamen vier gewapende mannen binnen, gevolgd door de klant met de snor. Ze droegen een uniform dat bestond uit een zwart *haori*-jasje, een strakke broek en donkerblauwe *tabi*-sokken. Om hun hoofd zat een *hachimaki*, een met metalen stroken versterkte bandana. Bij ieder van hen hing een zwaard op de heup en in hun linkerhand hielden ze een *jutte*, een ijzeren wapenstok met bij de greep een opstaande vork.

Ondanks hun dreigende verschijning leek de eigenaar blij met hun komst. ‘Ik had eerlijk gezegd niet gedacht dat de doshin voor hem zouden komen. Niet met dit weer,’ zei hij tegen zijn dochter. Toen wees hij. ‘Daar ligt hij.’

‘We komen niet voor hem,’ zei de aanvoerder van de doshin snuivend, terwijl hij minachtend neerkeek op de dronken samoerai die nu languit over zijn tafel lag. Hij knikte in Jacks richting en verkondigde: ‘We zijn gekomen om de *gaijin* te arresteren.’